

פרשת תרומה

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כה, א-ב)

בספר שבט מיהודה להגה"ק רבי יהודה גרינוואלד זי"ע הביא בשם רבו הגה"ק בעל החתם סופר זי"ע שהנה הדבר ידוע אשר במלאכת המשכן שרתה ברכת ה', שיותר ממה שהתנדבו בני ישראל נמצא להם לצורך המלאכה, וסיבת הברכה היתה על ידי הרצון שהיה לבני ישראל בעת התנדבם תרומה, כי כל איש ואיש חשב בלבו הרי הכסף המובא כאן מטרתו לבית ה' ולמקום השראת שכינתו, ואם כך, היתה תרומתי צריכה להיות כפולה ומשולשת עד מאות פעמים, אך מה אעשה וכל אשר יש לי נתתי עד כי תם הכסף, והנה התשוקה הנפלאה הזאת להוסיף ולהרבות בהבאת נדבה, זה גורם ברכה ושפע על כל הניתן בפועל.

וזה מה שמרומז בפסוק "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה", שיביאו בני ישראל תרומה מחפציהם, ו"מאת כל איש אשר ידבנו לבו", פירוש מחלק הנדבה שהיא בלב ורצון כל איש אך לא יצאה אל הפועל משום שאין לו, מחלק זה "תקחו את תרומתי", דהיינו שעל ידי זה תשרה במעשה ידיכם...

כן פירש הרה"ק רבי שמחה בונם מפשיסחא זי"ע נוסח התפילה (ברכו ישתבח) "הבוחר בשירי זמרה", שהשי"ת בוחר במה שנשאר אחר הזמרה, היינו בשיריים שנשארים בלב, ואין ביכולת האדם להוציאם בפיו, כי כשנשאר דבר מה שאי אפשר להוציא מפיו מכח אל הפועל זה הוא סימן לדבר שבקדושה, ולכן צריך האדם להרגיש בעצמו אחרי שגמר להתפלל שאף אם אמר לפניו שירות ותשבחות מ"מ עדיין לא התחיל להללו ולשבחו באמת, ובזה רוצה השי"ת יותר מהזמרה שאמר לפניו!...

מקור: פנינים